

„Slupnul jsem hru jako malinu!“

Pokud je Macbeth ten, jehož jméno je mezi herci podle tradice zapovězeno vyslovit, potom je bulvární komedie tou, o které se nemluví mezi divadelními kritiky a intelektuální elitou. Jaksi z tradice. Lépe řečeno není hodno o ní mluvit. Pro mnohé má tento termín dokonce pejorativní význam. Divadelní kritik na bulvární komedie většinou nechodí, ostatní ano. A není jich málo. Odpůrci jí vytýkají, že je to divadlo, které nemá ambice tlumočit „vážnou myšlenku“ a neobsahuje druhý plán. Její zastánci rádi chodí do divadla a neradi z něj odchází s pocitem deprese a chmurnou náladou. Proto si většinou koupí lístek na bulvární komedii, ve které jsou postavy „přirozené, lidsky pochopitelné, jim blízké“ a kterou považují za vakcínu proti stresu.

Bulvární komedie může být dobře nebo špatně napsaná. Veseloherní žánr si žádá autorovu vysokou profesionalitu a dodržování určitých pravidel. Dobře napsané situační nebo konverzační komedii nechybí atraktivní zápletka, ztřeštěné situace, dráždivý námět, vtipné, šťavnaté dialogy. Ovšem někteří autoři jsou toho názoru, že dobrou komedii udělá postava homosexuála ve své nejzkarikovanější podobě nebo chlapík v krizi středního věku, s náušnicí v uchu a copánkem. Inscenování bulvární komedie vyžaduje řemeslně zvládnutou režii, výběr kvalitních herců, popř. postačí herci známých tváří, umění udržet tempo, rytmus. Tady veškeré invence končí. Již samotný text nepředpokládá výraznější zásah režiséra, dramaturga a herce. Ba co víc, není žádoucí, protože by mohl odvádět pozornost diváka od komediálního obsahu.

Na českých divadelních scénách se tento typ divadla těší nemalé oblibě. Do svého repertoáru ho zařazují jak profesionální divadla, tak divadla amatérská s jasným dramaturgickým záměrem. Přilákat co nejvíce diváků. U profesionálních divadel kvůli omezeným dotacím, aby zaplatila herce a náklady na provoz divadla (od toho se odvíjí také cena vstupenek), amatérské soubory sází na „bulvár“ jako na zdroj zaručeného veselí. I když je špatný herec, nahá pravda ve skříní je alespoň částečnou zárukou smíchu v hledišti. Kdo je však tradičním konzumentem bulvárního divadla? Pro mnohé (pro časté i sváteční diváky) totiž divadlo rovná se buď klasika jako Shakespeare včetně tradičních kostýmů, nebo komedie, při které potečou slzy a díky které odloží starosti v šatně. Další skupinou jsou diváci, chodící do divadla na známé tváře a ukázat se. Vynést nově pořízený kostýmek, pochlubit se pohledným protějškem. Vidět a být viděn. A čím vyšší cena vstupenek, tím větší pravděpodobnost, že se dostanu mezi smetánku.

Je třeba vzít na vědomí, že vkus odborné veřejnosti se většinou nekryje se vkusem publika, tedy těch diváků, pro které vlastně divadlo vzniká. Divadlo nemůže svého recipienta tak snadno vytěsnit, neobejde se bez něj, musí ho proto koneckonců vždy brát v úvahu. Bulvární komedie jsou komerčně úspěšný typem repertoáru a ačkoli tyto texty nejsou optimální „výchozí platformou“ pro invenční režiséry, zohledňují znalosti zálib a potřeby publika. „Slupnul jsem hru jako malinu!“ prohlásil můj děda po zhlédnutí Charleyovy tety v Městském divadle v Brně. A o to vlastně koneckonců jde...